Ghetsimani

Frederick Charles Jennings

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11021.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46; Ioan 18.1-11; Psalmul 102

Introducere

Soarele a refuzat să pună în lumină acele suferinţe, şi în timpul ultimelor trei ore de la ora doisprezece până la ora trei după masa nu auzim nici măcar o şuşoteală a vreunui om, a unui animal sau a unei păsări, până la acel strigăt extraordinar de amar *„Eli, Eli, lama sabactani?”,* care a străbătut prin acea noapte tainică. Întunericul şi liniştea sunt într-o armonie îngrozitoare cu ceea ce se petrecea pe crucea din mijloc.

Ce trezeşte interesul nostru deosebit pentru Ghetsimani? Domnul Isus merge acolo ca printr-o umbră. Natura acestei chestiuni a fost dusă în acel întuneric de pe Golgota, şi astfel noi primim un simţământ slab a ceea ce este natura chestiunii de pe Golgota, în timp ce vedem efectul pe care îl avea umbra din Ghetsimani. Dacă simpla umbră a pricinuit astfel de suferinţe pentru El, ce era atunci cu Acela, despre care vedem numai o umbră? Duhul Sfânt vrea să ne călăuzească, ca noi în duhul să mergem pe acest drum împreună cu Domnul şi cu ucenicii Lui şi cu inimi care Îi dau onoarea care I se cuvine. Nu

vrem să ne grăbim, ci să înaintăm cu paşi mici.

Pârâul Chedron

Ioan 18.1-11: După ce a spus aceste lucruri, Isus a ieşit împreună cu ucenicii Săi dincolo de pârâul Chedron, unde era o grădină, în care au intrat El şi ucenicii Săi. Şi Iuda, care Îl vindea, ştia şi el locul, pentru că Isus fusese deseori acolo împreună cu ucenicii Săi. Iuda deci, după ce a luat ceata ostaşilor şi slujitori de la preoţii de seamă şi de la farisei, a venit acolo cu felinare şi cu făclii şi cu arme. Isus deci, ştiind toate cele care urmau să vină asupra Lui, a ieşit înainte şi le-a spus: „Pe cine căutaţi?" Ei I-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret". Isus·le-a spus: „**Eu** sunt!" Şi Iuda, care-L vindea, stătea şi el cu ei. Deci, când le-a spus: „Eu sunt!", s-au dat înapoi şi au căzut la pământ. Din nou deci i-a întrebat: „Pe cine căutaţi?" Şi ei au spus: „Pe Isus din Nazaret". Isus a răspuns: „V-am spus că **Eu** sunt. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi-i pe aceştia să se ducă", pentru ca să se împlinească cuvântul pe care-l spusese: „N-am pierdut pe nici unul din cei pe care Mi i-ai dat Tu". Simon Petru deci, având sabie, a scos-o şi l-a lovit pe robul marelui preot şi i-a tăiat urechea dreaptă; şi numele robului era

Malhus. Isus i-a spus deci lui Petru: „Pune sabia în teacă. Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?”

Fiecare evanghelie oferă în descrierea celor petrecute în Ghetsimani un element pe care celelalte evanghelii nu-l au, şi numai dacă le punem pe toate laolaltă primim o imagine de ansamblu despre această scenă unică. Ne vom ocupa prima dată cu evanghelia după Ioan 18. Acolo vedem pe cei unsprezece ucenici însoţind pe Domnul lor, mergând pe deal în jos spre pârâul Chedron, pe care apoi l-au străbătut. Aici vrem să facem o pauză şi să ne amintim că cu o mie de ani înainte un antemergător al Domnului Isus a mers pe acelaşi drum şi a traversat acelaşi pârâu, şi aceasta de asemenea într-un timp de mare strâmtorare – era David, căci fiul lui preaiubit Absalom s-a revoltat şi a constrâns pe tatăl său să se refugieze (2 Samuel 15.23 „(15:23) Şi toată ţara plângea cu glas tare şi tot poporul trecea; şi împăratul a trecut pârâul Chedron şi tot poporul a trecut înainte pe drumul pustiului.“). Oriunde în Scriptură este amintit pârâul Chedron, este o scenă a morţii şi judecăţii, ca de exemplu şi în 2 Cronici 15.16 „(15:16) Şi chiar pe Maaca, mama lui, Asa, împăratul, a îndepărtat-o, ca să nu fie împărătească, pentru că făcuse un idol Aşerei; şi Asa i-a tăiat idolul şi l-a sfărâmat şi l-a ars în Valea Chedronului.“, unde Asa a îndepărtat pe mama lui, ca să nu fie împărătească, şi în valea Chedronului a sfărâmat şi a ars idolul ei. De aceea cu siguranţă şi numele

Chedron are o importanţă deosebită.

Cuvântul *Chedron* înseamnă „negru”. Pârâul Chedron a mai fost numit şi „pârâul negru”. Însă în limba ebraică sunt şi alte cuvinte care au înţelesul de „negru”, însă fiecare din ele cu un înţeles puţin schimbat.

a. Astfel cuvântul *işon* (Proverbe 7.9 „(7:9) în amurg, în seara zilei, în întunecimea nopţii şi în întuneric.“) ca diminutiv de la *iş* – acesta înseamnă „om mic” – este folosit ca expresie ca să descrie cercul negru din ochi, pe care noi îl numim pupilă. Gesenius spune în privinţa aceasta: „Este ca într-o oglindă, vedem aici o imagine mică a unui om.”

b. *Chahshach* înseamnă de asemenea „negru” în sensul de „întuneric” în contrast cu „lumina”, ca în Iov 18.6 „(18:6) Lumina se va întuneca în cortul lui şi lampa lui se va stinge deasupra lui.“.

c. *Chamar* înseamnă de asemenea „negru”, dar vine de la „a arde”, acesta ne redă numele *Cham* sau *Ham*. Acesta este unul, care este negru, deoarece el a fost expus căldurii mari.

d. *Şachorn* are un sens bun, căci descinde dintr-o rădăcină a

unui cuvânt care vorbeşte despre întuneric, care trece, aşa cum este în amurg. Cuvântul însuşi este aplicat la părul negru, care vorbeşte despre faptul că sănătatea leprosului a fost refăcută.

e. În sfârşit *cadar*, de la care vine cuvântul *Chedron*, vorbeşte totdeauna despre întunecimea întristării. Ele este o emblemă a întristării şi printre noi, şi în Psalmi este de trei ori tradus aşa, ca de exemplu în Psalmul 42.9: „Pentru ce umblu în jale din cauza apăsării vrăjmaşului?”

Numele Ghetsimani

Deci Chedron este pârâul jalei. De aceea numele acesta este tocmai aici aşa de semnificativ, dacă privim drumul în continuare al Mântuitorului nostru în această grădină. Răsunetul cântării, cu care s-a încheiat cina, a amuţit şi cuvintele care urmează ale acestui Neprihănit şi Curat sunt cuvinte de jale. Le-aţi remarcat? Numai cei unsprezece sunt cu El. Este unul care nu poate merge nici măcar un pas cu El pe această cărare a suferinţelor. Iuda este în altă parte şi este preocupat cu altceva. Suferinţele şi întristarea sunt totdeauna

dovezi pentru credinţă şi veridicitatea mărturisirii. Este ca şi cu stelele, care devin vizibile abia după ce a venit întunericul. Însă cei unsprezece traversează împreună cu El pârâul şi intră în grădina Ghetsimani.

Iarăşi trebuie să facem o pauză, de data aceasta la poarta grădinii, şi să aflăm înţelesul cuvântului „Ghetsimani". Sau vrem să pierdem lumina, care ne va fi dată prin aceasta? Cuvântul *Ghetsimani* înseamnă „presă (sau teasc) de untdelemn" [*geth-şemen*]. Cuvântul ebraic *geth* înseamnă „presă (teasc)" şi cuvântul *şemen (semane)* înseamnă „ulei". Deci, uleiul (untdelemnul) era singura posibilitate din zilele acelea pentru a face lumină. Gazul şi electricitatea nu erau cunoscute, şi desigur Scripturile nu vorbesc despre ele. Este aşa cum este în cazul primei amintiri a acestui cuvânt: „untdelemn pentru luminător" (Exod 25.6), şi el este lumina care face ca totul să fie arătat (Efeseni 5.13 „(5:13) Dar toate, fiind date pe faţă, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina."). Vedem în Ghetsimani „presarea" (*gheth*) şi rezultatul presării: „arătarea" (untdelemnul), desăvârşirea Aceluia, care a fost apăsat aşa de greu. Acesta este primul adevăr mare, pe care îl întâlnim, atunci când intrăm în această grădină şi auzim numele ei. Întristarea şi strâmtorarea Îl vor apăsa pe pământ, dar tocmai apăsarea acestor suferinţe – să

ne gândim la aceasta – va da la iveală numai untdelemn, care după aceea va da lumină sfântă asupra desăvârşirii dăruirii Sale, ceea ce la rândul ei îndreptăţeşte pe Dumnezeu, prin faptul că El Îl ascultă şi Îl eliberează din suferinţele morţii. Dar despre toate acestea vom aminti mai târziu.

Trei ucenici însoţesc pe Domnul

Să revenim la grădină. Când am părăsit grădina am văzut opt ucenici stând acolo, căci El din menajament plin de înţelegere – care caracterizează toate căile Lui cu poporul Său – i-a rugat să aştepte până când El va merge să Se roage. Nu într-un loc neprecis, aşa cum ar putea să pară că face aluzie cuvântul „acolo”, ci El arată spre un loc precis, „locul acela de acolo”, aşa am putea probabil să spunem noi. Vom vedea îndată valoarea acestei expresii precise.

Numai trei ucenici Îl însoţesc pe Domnul pe acea cărare a întristării; şi de ce au fost aleşi aceşti trei în felul acesta? Cu siguranţă pentru că ei au fost cei trei care au mers împreună cu El pe muntele sfânt şi acolo au fost martori ai scenei triumfului şi gloriei. Şi după aceea era o fetiţă care era în ceea ce noi numim „moarte”, dar pe care El a numit „somn”; şi toţi au

trebuit să părăsească încăperea morţii, în afară de Petru, Iacov şi Ioan şi părinţii ei. Ei, şi numai ei dintre toţi ceilalţi ucenici au parte de triumful acelui ceas al biruinţei asupra morţii. Aşa trebuiau ei, şi numai ei, să-L însoţească în continuare pe cărarea întristării, mult mai departe decât ceilalţi ucenici. Cât de lipsit de importanţă sunt toate acestea pentru necredinţă; cât de simplu, de clar şi ce mare importanţă şi adevăr divin sunt ele pentru credinţă. Căci aşa a fost întotdeauna şi este până în ziua de azi. Aceia, care merg cel mai departe pe cărarea privilegiului, a bucuriei şi binecuvântării, sunt cei care pot merge singuri şi trebuie să meargă pe cărarea întristării. Cei care au primit cea mai multă mângâiere divină trebuie s-o aştepte cel mai mult, şi din această întristare va veni o mare binecuvântare, deoarece atunci noi suntem mult mai bine capabili să avem compasiune cu alţii şi să le fim de ajutor. Nu pare aşa, ca şi cum învăţătura tainică a predestinării are legătură nu numai cu adevărul de bază al mântuirii? Toţi cei unsprezece au fost aleşi, însă aceeaşi suveranitate a ales trei dintre ei. Totdeauna este o alegere (predestinare) cu privire la privilegiul şi slujba celor aleşi. Aşa cum a scris unul din poeţii noştri: „Dacă Isus ar străluci pe toţi la fel, atunci toţi ar iubi în acelaşi fel.”

Însă aici nu avem voie să uităm echilibrul, dând la o parte responsabilitatea voinţei omului, şi astfel să afirmăm că păcătosul care nu vrea să se pocăiască este predestinat la nepocăinţă. La fel, refuzăm să acceptăm gândul, că Dumnezeu a ales pe unii – nu numai în suveranitatea Sa, ci conştient fără vreun motiv –, ca ei să fie total nefolositori sau ca ei să nu slujească. Aceasta niciodată nu este adevărat. Desigur El cunoaşte aptitudinile naturale şi spirituale ale fiecăruia dintre noi, şi El alege ce este corespunzător aptitudinilor noastre şi are în vedere ca noi niciodată să nu fim împovăraţi peste măsura posibilităţilor noastre. În privinţa aceasta nu lipsesc şi unele compensări, căci vom vedea, că cei opt ucenici, care au rămas la intrarea în grădină, nu au fost mustraţi aşa de sever, cum au fost aceia care L-au însoţit şi au fost mai privilegiaţi. Unul din poeţii noştri a exprimat cam aşa aceste compensări:

Ah, cine vrea să îndrăznească,
alegerea „tot sau nimic” să cunoască.
Pe deoparte frumosul fior al bucuriei,
sau ţipătul durerii ananghiei.
Niciodată marele chin,
Şi niciodată bucuria pe deplin.
Căci inima, care de una nu are parte cu-adevărat,

Niciodată pe cealaltă n-o poate preţui cu-adevărat.

Însă acum cei trei nu pot merge mai departe, şi sunt rugaţi să rămână acolo, căci, vorbind figurativ, s-a ajuns la limita aptitudinii lor. Însă Domnul merge mai departe fără ucenicii Săi; El este singur, când merge la acel loc. Cu ce precizie uimitoare scena aceasta aruncă umbrele realităţii a ceea ce în mai puţin de douăzeci şi patru de ore după aceea urma să aibă loc. Dacă Isus trebuia să facă lucrarea de ispăşire, El trebuia să fie singur. Nimeni din cer, de pe pământ sau de sub pământ participă cu El în aceasta. Tot aşa era şi în ziua ispăşirii, care este un model al celor trei ore de întuneric pe Golgota. Nici un om nu trebuia să fie în cortul întâlnirii, atunci când intra marele preot, ca să facă ispăşire (Levitic 16.17 „(16:17) Şi să nu fie nici un om în cortul întâlnirii când va intra să facă ispăşire în sfântul locaş, până va ieşi şi va face ispăşire pentru sine şi pentru casa lui şi pentru toată adunarea lui Israel.“). Pentru ca el să fie un model real, trebuia şi el să fie singur. Dar este schiţată aici împăcarea? Vorbeşte „acolo” despre ultimele trei ore de pe Golgota? Fără îndoială, căci observă: El S-a retras cam la o aruncătură de piatră, şi exact pe locul, pe care ar cădea piatra, El a căzut cu faţa la pământ.

La o aruncătură de piatră depărtare

Dar pentru ce ne este relatat aceasta de către Luca (Luca 22.41 „(22:41) Şi El S-a depărtat de ei cam la o aruncătură de piatră şi a îngenuncheat şi Se ruga,“)? Din ce alt motiv ar putea fi, decât acela, că „aruncarea cu pietre” era felul divin al judecăţii, care era practicată în Israel? Noi facem toate execuţiile cât se poate de mecanic şi automat. Călăii noştri trag scaunul de sub picioare sau trag o pârghie şi trimit 2000 de volţi curent electric prin criminal, dar în acele zile vechi, în care Dumnezeu guverna direct şi personal în Israel, felul divin rânduit pentru exercitarea judecăţii, când era vorba de moarte, era omorârea cu pietre, şi aceia, care au depus mărturie împotriva păcătosului, trebuiau să fie primii care exercitau această sentinţă, aşa cum este scris: „Mâna martorilor să fie cea dintâi asupra lui ca să-l omoare şi după aceea mâna întregului popor” (Deuteronom 17.7).

Aruncă acum această lumină asupra acestei „aruncături de piatră”. Se poate trece cu vederea frumuseţea? Nu ne umple de admiraţie această aruncătură de piatră? Acesta era tocmai locul la care El S-a referit, atunci când a mers în grădină. Drumul Lui s-a terminat acolo unde a avut loc judecata. Aşa era cu umbra în Ghetsimani, şi aşa a fost cu realitatea pe Golgota. Nu s-a terminat şi acel drum în judecată?

Dar cât de departe este o aruncătură de piatră? Desigur aceasta este o expresie aproximativ nedeterminată. Unii aruncă o piatră aproximativ 150 yard [aproximativ 137 metri], însă acelaşi aruncător probabil nu reuşeşte să arunce o altă piatră mai departe decât câţiva paşi. Totul depinde de greutatea pietrei. Dar nu avem noi nicidecum o posibilitate să calculăm depărtarea? Chiar dacă nu avem greutatea exactă, nu ştim noi cel puţin dacă era o piatră mare sau mică, grea sau uşoară? Cu siguranţă avem un indiciu! Să ne îndreptăm pentru aceasta spre Matei 26.39 „(26:39) Şi, mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ, rugându-Se şi spunând: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu“.“ . Acolo se spune: „Şi, mergând puţin mai înainte”, observă: numai „puţin”. Dacă acest „puţin” era depărtarea „aruncăturii de piatră”, atunci ştim că trebuie să fi fost o piatră foarte grea. Vai, nu ştim noi, cât de adevărat este aceasta? Cine poate cântări greutatea judecăţii, pe care El a purtat-o, atunci când El a făcut ispăşire pentru păcatele noastre şi pentru păcatul lumii întregi?

Dacă este posibil

Matei 26.36-46: Atunci Isus a venit cu ei într-un loc numit Ghetsimani şi le-a spus ucenicilor: „Şedeţi aici până voi

merge să Mă rog acolo”. Şi, luând cu Sine pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zebedei, a început să Se întristeze şi să Se tulbure adânc. Atunci El·le-a spus: „Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte; rămâneţi aici şi vegheaţi împreună cu Mine”. Şi, mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ, rugându-Se şi spunând: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Şi a venit la ucenici şi i-a găsit dormind şi·i-a spus lui Petru: „Aşa, n-aţi fost în stare un singur ceas să vegheaţi împreună cu Mine? Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu intraţi în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere”. Mergând din nou, a doua oară, Se ruga, spunând: „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta”. Şi, venind, i-a găsit din nou dormind, pentru că ochii le erau îngreuiaţi. Şi, lăsându-i, a mers din nou şi S-a rugat a treia oară, spunând acelaşi cuvânt. Atunci a venit la ucenici şi le-a spus: „Dormiţi de acum şi odihniţi-vă; iată, s-a apropiat ceasul, şi Fiul Omului este dat în mâinile păcătoşilor. Ridicaţi-vă, să mergem! Iată, s-a apropiat cel care Mă vinde”.

Ne aflăm încă în grădină cu Petru, Iacov şi Ioan, în timp ce la o

mică depărtare de noi stă cu faţa la pământ Acela pe care am învăţat să-L iubim şi să-L preţuim ca Domn şi Stăpân al nostru. El este aşa de aproape de noi că putem să auzim rugăciunile Sale şi implorările Sale cu strigăt puternic şi lacrimi (Evrei 5.7 „(5:7) El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri şi rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (şi fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase),“), şi El strigă aşa: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu.” (Matei 26.39) Credinţa noastră trebuie să urmeze strigătul spre Acela, căruia i-a fost adresat, şi cu teamă sfântă să observe efectul pe care l-a avut asupra Aceluia, la al cărui sân El a fost totdeauna. Ce înseamnă să priveşti legăturile dragostei, care leagă pe Tatăl şi Fiul în taina Dumnezeirii? Înainte să existe vreo creaţie, nu era nimic care să lipsească acestei bucurii reciproce. Acolo era o aşa desăvârşire a satisfacţiei, că nu era nevoie de nici o adăugare din partea vreunei creaturi, ca s-o întregească. Tatăl avea suficient în Fiul, Fiul avea suficient în Tatăl. De aceea citim: „Domnul Mă avea la începutul căii Sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost aşezat din veşnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. … atunci Eu eram maestrul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui” (Proverbe 8.22,23,30). Aşa strigă înţelepciunea personificată, şi unde poate fi găsită această înţelepciune decât

numai în Hristos, în care sunt ascunse toate comorile ei? Dar dacă cineva încă se mai îndoieşte de această aplicare, se pot totuşi cita multe alte locuri din Scriptură, ca să împrăştie această îndoială. „Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate în mâna Lui", spune antemergătorul Ioan Botezătorul (Ioan 3.35 „(3:35) Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate în mâna Lui."). Şi Domnul Însuşi a spus, că Tatăl Său L-a iubit înainte de întemeierea lumii (Ioan 17.24 „(17:24) Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii."), aşa cum a arătat deja versetul din Proverbe 8.30 „(8:30) atunci eu Îi eram meşter şi zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă întotdeauna înaintea Lui,". S-ar mai putea adăuga multe alte locuri din Biblie, dacă ar fi nevoie.

Astfel, nu a existat nimic care să poată deschide cerul, înainte ca El să vină pe pământul acesta. Cerul a rămas închis ermetic, căci El era în cer. Dar de îndată ce El era aici pe pământ, nici un lucru, nici măcar în cer, nu putea să apară ca concurent în preţuirea Tatălui faţă de acest pământ sărman. Şi nu este aşa, că şi noi înşine ne bucurăm în zilele noastre, când ne gândim cum cerul s-a deschis la Iordan şi pe muntele sfânt sub greutatea bucuriei Tatălui pentru Fiul? Niciodată aptitudinile noastre slabe nu pot să înţeleagă pe deplin dragostea nemărginită a lui Dumnezeu Tatăl pentru Fiul Său.

Şi acum este aşa, că tocmai acest Fiu al dragostei Sale este cel care strigă: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Şi răspunsul este de la sine înţeles: „Vino, Fiul Meu, vino, Fiul Meu, înapoi la sânul Meu, care este patria Ta adevărată, pe care Tu niciodată nu ai pierdut-o.” Nu! Rugăciunea Sa era: „Dacă este posibil” – şi, nu este posibil! Dar de ce să nu fie posibil? Există ceva imposibil pentru Dumnezeu? Ce este în stare să-L împiedice pe El? Chiar dacă toţi oamenii universului s-ar uni ca să se împotrivească Lui, atunci această putere unită nu ar putea nici măcar cât un fir de pânză de păianjen să se împotrivească voii Sale. Şi cu toate acestea era imposibil. O necesitate puternică împiedica.

Dacă vrei

Luca 22.39-46: Şi, ieşind, a mers, după obiceiul Său, la Muntele Măslinilor, şi L-au urmat şi ucenicii Săi. Şi, când a ajuns la locul acela, le-a spus: „Rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită”. Şi El S-a depărtat de ei cam la o aruncătură de piatră şi a îngenunchеat şi Se ruga, spunând: „Tată, dacă vrei, depărtează paharul acesta de la Mine! Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă”. Şi I s-a arătat un înger din cer,

întărindu-L. Şi, fiind în luptă grea, Se ruga mai stăruitor. Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge, căzând pe pământ. Şi, ridicându-Se de la rugăciunea Sa, a venit la ucenicii Săi şi i-a găsit dormind de întristare. Şi le-a spus: „Pentru ce dormiţi? Ridicaţi-vă şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită".

Vrem să ne ocupăm acum cu relatarea aceleiaşi scene prezentată în Luca 22. Acolo vom găsi că cuvântul „posibil" este înlocuit prin „vrei" [nota redacţiei: în comparaţie cu locul de mai sus din Matei 26.39 „(26:39) Şi, mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ, rugându-Se şi spunând: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu"."]. „Dacă vrei, depărtează paharul acesta de la Mine!" Spune-mi, nu era aceasta o rugăminte mult mai irezistibilă pentru un Tată, să audă aşa ceva de la Fiul Său preaiubit? Poţi să-ţi imaginezi ceva, care ar fi putut avea o importanţă mai mare, care să fi mişcat inima Sa? Şi nu au tocmai aceste diferenţe din evanghelii frumuseţea lor? Desigur alţi văd în aceasta numai pete şi greşeli; noi nu vedem în ele nimic altceva, decât numai frumuseţi. Căci în evanghelia după Matei El ne este prezentat ca jertfa pentru vină, şi astfel este judecata divină asupra păcatului, care trebuia purtată. Nu este posibil ca să fie altfel. În evanghelia după Luca Îl vedem ca jertfa de pace, şi gândul

predominant este dragostea, care era voitoare să dea jertfa care trebuia să poarte judecata. Exact aşa cum în discuţia Domnului cu Nicodim auzim mai întâi: „Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului" [Ioan 3.14]. Aşa trebuia să fie. Nu este posibil să fi putut fi altfel. Însă fraza aceasta continuă: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu" [Ioan 3.16], şi aici găsim supunerea dragostei, predominând în dar. Vedem cum aceasta merge paralel cu cele două relatări despre Ghetsimani din evanghelia după Matei şi după Luca.

Dar noi trebuie să ne oprim puţin aici şi să lăsăm lumina cunoscută să cadă peste o altă scenă model. Doi bărbaţi escaladează un munte şi cel mai tânăr spune: „Tată! Iată focul şi lemnele; dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?" Gândeşti tu că o împunsătură plină de chin nu a străbătut inima tatălui, atunci când el a răspuns: „Fiul meu, Dumnezeu Însuşi va îngriji de mielul pentru arderea-de-tot", şi curând mielul a fost găsit în fiul supus, care stătea pe altar (Geneza 22.7-12). Şi mâna tatălui înarmată cu un cuţit este ridicată, ca să înjunghie. Apoi ... Dumnezeu a cruţat pe fiul lui Avraam ... dar pe propriul Lui Fiu nu L-a cruţat. Aceasta nu era posibil, dacă tu şi eu trebuia să fim veşnic împreună cu El, şi El nu a vrut ca să nu

fie aşa.

Însă acum vrem să ne ocupăm cu frumuseţea versetului bine cunoscut, dar inepuizabil, prin care unii dintre noi deseori au fost conduşi la adorare. „Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viaţa, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17). Gândeşte-te la aceasta! Cu toate că Tatăl iubea pe Fiul înainte de crearea lumii, cu toate că orice gând, orice cuvânt, orice faptă, pe care Isus le-a rostit şi făcut – orice am zice noi –, au trezit o nouă bucurie pentru Dumnezeu, aparent dispar toate prin acest cuvânt „pentru aceasta”. De ce? El ne spune ceva, care este un motiv aşa de covârşitor pentru dragoste, că toate celelalte motive pălesc alături de acesta. Şi care era acesta? El, Păstorul cel bun, Şi-a dat viaţa, pentru ca El s-o ia din nou. Dar este aceasta totul? Să-ţi dai simplu viaţa, şi apoi s-o iei iarăşi înapoi? Ce zadarnic ar fi fost aceasta. Dar, vai, este din cauza oilor, că El Şi-a dat viaţa, şi este din cauza aceloraşi oi, că El o ia iarăşi din nou, pentru ca prin aceasta El să le poată da acea viaţă de înviere, care niciodată nu mai poate fi legată cu vreo condamnare – şi acesta este motivul pentru care Tatăl iubea pe Fiul! Se poate, ca acum să mai lipsească adorarea?

Nici un moment din toată istoria pământului, de la Adam şi

până astăzi, nu poate fi comparat vreodată cu ceea ce se cuprinde între cele două cuvinte „vrei” şi „însă” din Luca 22.42 „(22:42) spunând: „Tată, dacă vrei, depărtează paharul acesta de la Mine! Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă“.“ . Veţi observa că eu am făcut o pauză mică între acestea. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că despărţirea nu este justificată textual. Imediat, fără vreun interval, a urmat „însă” după „vrei”, şi o altă rugăciune se înalţă de la acea Persoană răbdătoare, şi anume, ca voia Tatălui Său să se facă, oricât de mult ar costa („Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă!”); chiar dacă aceasta ar însemna, că El va trebui să bea acel pahar amar. Ce adevăr, prea preţios, ca să treci în grabă pe lângă el. Desigur am putea să ne întrebăm, ce era această voie? Să lăsăm gândurile noastre să se îndrepte înapoi spre zilele acelor altare iudaice. Să ne gândim la un viţel, care şi-a pierdut viaţa şi al cărui sânge a fost vărsat la picioarele altarului. Tatăl priveşte la jertfă, Fiul priveşte la faţa Tatălui, şi în timp ce El priveşte, El spune: Tu nu ai nici o bucurie de acestea, Tatăl Meu! Şi răspunsul este: cu adevărat, Fiul Meu, această jertfă nu a făcut nimic voii Mele, ea nu a îndepărtat bariera care Mă desparte încă de creatura Mea iubită, omul. Perdeaua nu este încă sfâşiată – Eu nu sunt îndreptăţit să ies afară şi omul nu este îndreptăţit să intre – păcatul încă desparte. Nu, Eu nu am nici o bucurie de ea. Voia Mea încă nu a fost împlinită.

Încă urmează jertfă după jertfă; boi şi capre şi miei sunt sacrificate, dar toate nu sunt o bună plăcere pentru Tatăl. Apoi Fiul vorbeşte din nou: În sulul cărţii este scris despre Mine şi toate aceste jertfe inutile arată spre Mine. Iată, Eu vin, căci bucuria Mea este să fac voia Ta, Dumnezeul Meu. – Şi El este acum aici! Prefigurat, stând cu faţa la pământ în această grădină, El împlineşte această voie, în timp ce El în sfinţenia Lui este îngrozit totodată. Ce este aceasta altceva, decât desăvârşire divină? Cât de total nepotrivită ar fi vreo superficialitate din partea Lui. Desăvârşirea Lui este evaluată tocmai prin frica (teama) Lui.

El era foarte întristat

Dar ce era, care producea o spaimă aşa de îngrozitoare acestui Sfânt? Vrem să ne gândim mai întâi, ce *nu era*. Cu siguranţă nu erau suferinţele fizice, legate de această moarte îngrozitoare prin răstignire, oricât de extreme ar fi fost ele la acel organism deosebit de sensibil, corpul Său omenesc desăvârşit. Lăsaţi-i pe iudei să scuipe faţa Lui, lăsaţi naţiunile să-i urmeze pe iudei, prin aceea că au adus ocară mare asupra Lui, lăsaţi spinii cununii dispreţuitoare să-I străpungă fruntea, lăsaţi bicele romane să brăzdeze adânc spatele Lui, lăsaţi cuiele să

străpungă nervii, carnea şi oasele Lui – El nu scoate nici măcar un singur cuvânt, nici un singur suspin nu ne este relatat. Toate acestea sunt desigur incluse în acea ruşine, despre care este scris, că El nu a luat-o în seamă (Evrei 12.2 „(12:2) privind ţintă la Isus, Căpetenia şi Desăvârşitorul credinţei, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, dispreţuind ruşinea, şi şade la dreapta tronului lui Dumnezeu.“). Nu, nu erau aceste suferinţe sau această ocară, care L-au făcut să se teamă.

Sunt însă din aceia, care învaţă (şi sunt oameni buni), că îngrijorarea Lui era, că satan Îl va lovi şi în felul acesta Îl va putea împiedica să ajungă la cruce. Prin aceasta satan ar putea împiedica ca El să facă ispăşirea pentru păcat şi păcate, ceea ce ar închide pentru totdeauna gura acuzatoare a lui satan. Şi aceasta este fals, căci nici o creatură, nici diavolul şi nici omul, nu are vreo autoritate să-I ia viaţa. El a dat-o de bună voie. Tot planul mântuirii ar fi ruinat, dacă El nu ar fi ales moartea de bună voie. Nu, realmente, El nu avea nici o teamă că cineva ar fi putut să-I ia viaţa.

Rămâne un singur motiv. Vrem să ne oprim un moment. Acesta este motivul adevărat: El avea teamă să fie făcut ceea ce suntem noi, tu şi eu. Să medităm puţin la aceasta. Şi putem noi face aceasta fără să fim mişcaţi? Numai umbra groazei

acesteia, şi anume, să fie făcut *păcat*, L-a făcut ca în lupta suferinţelor Sale sudoarea Lui să se facă ca picături mari de sânge, căzând pe pământ. Gândeşte-te, dacă acesta era efectul numai al umbrei, ce suferinţă trebuie să fi adus realitatea acelei umbre! Ce se cuvine unei astfel de scene, la care tu şi eu avem o contribuţie mare, decât numai admiraţie în linişte şi pocăinţă şi – probabil nu fără lacrimi – adorare. Dacă noi privim în felul acesta aici la El, atunci ne vin în amintire cuvintele lui Iov – şi nu ar trebui să ni le însuşim? –: „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă” (Iov 42.5,6).

Dar tocmai această teamă este untdelemnul care iese din această presare şi dovedeşte dăruirea Lui. Şi tocmai pe baza acestei temeri El a fost ascultat (Evrei 5.7 „(5:7) El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri şi rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (şi fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase),“) şi a fost salvat – nu de la a muri, ci din moarte. Răspunsul la acel strigăt este dat în înviere.

Nu ne învaţă toate acestea înţelesul adânc, care se cuprinde în numele Ghetsimani? Adu pe cineva într-un loc, în care el este înconjurat numai de batjocuri şi orice formă de răutate. Nu se

va revela adevărata lui stare prin felul în care el acţionează într-o astfel de situaţie? Dacă el este un credincios, nu va suferi el? Dacă el este un credincios carnal, lumesc, atunci s-ar putea ca el să nu fie aşa de mult mişcat. Dacă el este spiritual, cu siguranţă va fi mişcat. El va suferi în proporţie directă cu măsura sfinţeniei sale. Măsoară apoi sfinţenia Domnului nostru Isus prin strigătul, lacrimile în necaz şi sudoarea ca picăturile de sânge! La El găsim desăvârşirea sfinţeniei.

Făcut păcat

Înainte de a părăsi această temă serioasă, mă văd obligat să te rog să priveşti împreună cu mine unul din tablourile îngrozitoare ale păcatului, pe care în mod normal noi nu-l rostim. Dar deoarece contribuie la scoaterea în evidenţă a acestei temeri sfinte, nu avem voie să-l ignorăm. Vrem să revenim la jertfele din cartea Levitic, şi trecem pe lângă jertfa arderii de tot, jertfa de mâncare şi jertfa de pace, fără să găsim acest cuvânt rău. Dar de îndată ce ajungem la jertfa pentru păcat, citim: „Şi pielea viţelului şi toată carnea lui, cu capul lui şi cu picioarele lui, şi măruntaiele lui şi balega lui" – da, tot viţelul. Observi tu cuvântul acela, de care ne este teamă să-l repetăm? Prin aceasta este simbolizat păcatul, şi aşa este întotdeauna.

Oriunde se întâlneşte acest cuvânt, la o jertfă oarecare, ne temem, deoarece acolo este păcat. Priveşte acea creatură plăcută, viţeaua roşie din cartea Numeri 19; la ea sau în ea nu poţi descoperi nici măcar o singură pată sau vreun cusur. Dar ea este făcută „păcat" şi ca atare este sacrificată în afara taberei. Apoi viţeaua trebuia arsă înaintea feţei preotului, „să-i ardă pielea şi carnea şi sângele, cu balega". Te mai uimeşti tu de aceste suferinţe, de strigătele puternice şi de lacrimile din Ghetsimani, când pe sufletului Lui stătea faptul că El trebuia să fie făcut păcat înaintea feţei lui Dumnezeu? În Duhul vrem să ne împreunăm mâinile şi să cântăm împreună cu un componist binecunoscut:

In His spotless soul's distress	*În necazul sufletului Său curat*
I have learned my sinfulness.	*Păcătoşenia mea am învăţat.*
O how vile my low estate,	*Ah, ce stricată este starea mea!*
Since my ransom was so great.	*Căci mare a fost jertfa Sa.*

Un înger L-a întărit

Însă o rază de lumină străbate prin întunericul acestei scene. Şi I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească (Luke 22.43 „(22:43) Şi I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L."). Aici trebuie să fim în

mod deosebit atenţi, să fim aici cu picioarele desculţe ale omagierii şi în toate cercetările noastre în aceste taine sfinte să rămânem foarte aproape la ceea ce este scris. Cum ar putea o creatură, chiar dacă era un înger, să întărească pe Acela căruia Îi datora toată existenţa sa? După câte ştiu, nici un comentator omenesc nu ne va putea ajuta să găsim un răspuns la întrebarea aceasta. Dar am încredere, că nu voi merge prea departe, dacă cred, că Scriptura ne dă totuşi lumină divină în privinţa aceasta. Şi că ea este divină, se arată prin aceea că aici este păstrată demnitatea Sa divină – chiar şi în întărirea care Îi este adusă Lui aici. Gândeşte încă o dată la greutatea, cum trebuie adusă în concordanţă aparenta contradicţie – să întăreşti pe Acela care are putere nelimitată. Dacă explicaţia face aceasta şi totodată păstrează atât dumnezeirea Sa cât şi întăreşte, nu trebuie ea atunci să fie adevărată?

Priveşte apoi, ce L-a întărit întotdeauna pe tot drumul Său aici. O sărmană femeie păcătoasă recunoaşte gloria Sa, chiar şi atunci când El ca pelerin obosit stă la fântână. Prin faptul că ea recunoaşte pe Dumnezeu în El, inima ei tristă găseşte odihnă, şi numai Lui a putut să-I spună toată starea ei tristă, păcătoasă. El era gata să-i dea apa vieţii. Şi aşa Îl auzim spunând: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoaşteţi” (Ioan 4.32).

El a fost întărit prin aceea, că această păcătoasă sărmană a recunoscut gloria Sa şi a primit ceea ce dragostea Lui îi va da. La fel şi atunci când centurionul a recunoscut aceeaşi glorie divină şi a exprimat aceasta prin cuvintele: „Rosteşte numai un cuvânt, şi slujitorul meu se va vindeca" [Matei 8.8]. Nu a arătat aici comentariul Său: „Nici măcar în Israel n-am găsit credinţă aşa mare", cât de mult a fost El înviorat? Nu a întărit şi femeia siro-feniciană pe Hristos, atunci când ea a ocupat locul căţeilor şi a primit mult mai mult decât fărâmiturile de la masa Sa? Este o ureche surdă, aceea care nu aude bucuria în cuvintele: „O, femeie, mare este credinţa ta!" [Matei 15.21-28].

Ah, şi chiar la cruce, cunoaşterea acelui tâlhar sărman, recunoaşterea gloriei Sale, nu L-a întărit, atunci când el L-a rugat: „Aminteşte-Ţi de mine, Doamne, când vei veni în Împărăţia Ta" [Luca 23.42]? Cu siguranţă toate acestea I-au înviorat duhul şi L-au întărit. Atunci haideţi să vedem dacă găsim în Scriptură o umbră anticipată a acestei scene din grădină, care ne arată, cum îngerul L-a întărit. Să privim titlul Psalmului 102: „O rugăciune a celui întristat, când este copleşit şi îşi varsă plângerea înaintea Domnului." Cine nu remarcă, că aici este vorba de Acelaşi care în zilele întrupării Sale a adus cereri şi rugăciuni stăruitoare cu strigăt puternic şi lacrimi (Evrei

5.7 „(5:7) El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri şi rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (şi fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase),“) Unde avem noi în toate evangheliile vreo relatare de felul acesta, în afară de Ghetsimani? Deci Psalmul are în vedere această scenă, şi intenţia Duhului Sfânt este să ne prezinte pe Hristos ca Cel sărac, în acest Psalm, în epistola către Evrei şi în evanghelii; toate se referă la scena pe care noi o studiem.

Vrem să păstrăm aceasta cu grijă în amintire şi apoi să ne îndreptăm spre primul capitol al aceleiaşi epistole către Evrei, unde noi găsim pe Domnul însoţit de îngeri. Dar El este mult mai presus decât ei, prin rânduială divină, aşa cum este Fiul divin peste orice creatură. Şi pe baza întâietăţii nespus de mare toţi îngerii lui Dumnezeu Îi aduc adorare, aşa cum scrie. Apoi, puţin mai departe, în acelaşi capitol, auzim un citat din Psalmul 102, care se referă la Ghetsimani. Acest citat Îi atribuie glorie divină: „Şi: La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; şi cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; şi toate se vor învechi ca o haină şi le vei face sul ca pe un veşmânt şi vor fi schimbate; dar Tu eşti Acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi” (Psalmul 102.15-27; Evrei 1.10-12 „(1:10) Şi: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; şi cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. (1:11) Ele vor pieri, dar Tu rămâi; şi toate se vor învechi ca o haină (1:12) şi le

vei face sul ca pe un veşmânt şi vor fi schimbate; dar Tu eşti Acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi“.“). Nu vorbeşte Psalmul destul de clar despre suferinţele Domnului în Ghetsimani? Nu este citată o parte din acest Psalm tocmai în acele pasaje din Scriptură care ne vorbesc despre maiestatea Sa nespus de mare mai presus de îngeri? Nu sunt rugaţi îngerii să Îi aducă închinare? Nu L-a întărit întotdeauna recunoaşterea gloriei Sale divine? Deci dacă în Ghetsimani găsim un înger, care Îl întăreşte: nu este atunci deducţia necesară, potrivit cu Scriptura şi divină, că acest înger din Luca 22.43 „(22:43) Şi I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L.“ rosteşte cuvintele demne de admiraţie ale închinării, pe care le oferă Psalmul 102, şi prin aceasta Îi aminteşte de gloria Sa neschimbătoare, de puterea şi dumnezeirea Sa, prin care Persoana Sa era veşnică şi nici o moarte nu putea să-L ţină? Nu L-a întărit el prin aceasta? Gândul acesta este absolut necesar, după cum consider eu.

Vrăjmaşii Lui erau foarte ocupaţi în timpul acestor ceasuri de întuneric. Prietenii Lui erau adânciţi în somn, dar întreg cerul era treaz, şi unul din locuitorii lui s-a grăbit să I se închine. Cu siguranţă Dumnezeu Însuşi ne-a dat explicaţia acestui fenomen, că o creatură a întărit pe Hristos. Ea nu putea să aibă loc într-un alt fel.

Dar noi vrem să confirmăm aceasta în continuare, prin aceea că studiem opusul de la „a întări”, şi anume „a slăbi” sau „a obosi”. Era un Om obosit, care şedea acolo la fântâna din Sihar; era un Om întărit, care puţin mai târziu şedea acolo. Respingerea dragostei Lui în Iudeea L-a obosit, primirea în Samaria L-a întărit. La fel a fost şi în zilele lui Ahaz, când el cu o evlavie prefăcută a refuzat să ceară semnul oferit. Isaia spune acolo: „Puţin lucru este pentru voi să-i obosiţi pe oameni, de-L obosiţi şi pe Dumnezeul meu?” (Isaia 7.13). Necredinţa oboseşte, credinţa întăreşte şi înviorează, şi „dar Tu rămâi”, demn de încredere, întăreşte pe Hristos, „chiar dacă acele ceruri, care sunt lucrările mâinilor Tale, vor trece şi pământul va fi îndepărtat de pe temelia lui, totuşi Tu rămâi”. Aceasta era, ceea ce L-a întărit pe Hristos în Ghetsimani.

Dar nici un înger al luminii nu a străpuns întunericul în ultimele trei ceasuri pe cruce. În timpul acelor ceasuri nu era nici o întărire. Vedem în aceasta cât de mult au întrecut suferinţele în realitate umbra. Noi încă nu putem părăsi această scenă incomparabil de impresionantă, căci dacă lumina lunii de Paşti nu ajunge, totuşi un glas ne revelează ce se petrecea în umbra măslinilor, unde „sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge, căzând pe pământ” [Luca 22.44]. Cât de potrivit este,

că scriitorul Luca ne relatează aceasta, căci el este cel care ne prezintă pe Domnul cu faţa ca de Om (Apocalipsa 4.7 „(4:7) şi cea dintâi făptură vie, asemenea unui leu; şi cea de-a doua făptură vie, asemenea unui viţel; şi cea de-a treia făptură vie, având faţa ca de om; şi cea de-a patra făptură vie, asemenea unui vultur zburând.“); aceasta înseamnă, în această evanghelie vedem faţa de Om şi vedem în El toate sentimentele desăvârşite ale dragostei şi ale mâniei, ale bucuriei şi întristării şi suferinţei, care vine peste El. Curând vom vedea această faţă în glorie strălucitoare. Să nu o privim noi aici în suferinţa cea mai adâncă – şi aceasta era numai umbra suferinţei nemărginit de adâncă?!

Sudoarea ca picături mari de sânge

Cuvântul „sudoare” îl găsim de trei ori în toată Scriptura, şi între cele trei locuri există o legătură foarte remarcabilă.

Pentru prima dată găsim acest cuvânt într-o grădină întunecată prin păcat. Citim acolo: „blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieţii tale; şi îţi va da spini şi mărăcini; şi vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feţei tale vei mânca pâine” (Geneza 3.17-19). Vedem aici moartea şi blestemul strâns legate cu sudoarea. Legăturile, care leagă

omul cu pământul acesta, sunt aşa de strânse, că păcatul omului nu aduce pedeapsă divină numai asupra lui însuşi, ci şi asupra pământului şi că sudoarea frunţii lui însoţeşte osteneala, care vorbeşte despre blestemul asupra ambilor. Au trecut secole, şi în final găsim o altă grădină, şi un alt Om, peste care blestemul niciodată nu putea fi, căci Lui nu I se putea reproşa nici un păcat, care cerea blestemul. Şi cu toate acestea se observă deodată că El produce „sudoare”! Aceasta vorbeşte aici nu numai despre osteneala pur fizică, căci acolo nu era nici o oboseală fizică, dar vorbeşte despre suferinţa morţii şi despre blestemul, care îşi aruncau umbrele aici.

Noi trebuie să fim cu mare atenţie la cuvintele „ca picături mari de sânge”. Acest cuvânt „ca” nu este introdus aici fără o intenţie divină. El ne asigură că în acesta, sub suprafaţa lui, se ascunde un înţeles adânc. Ne amintim că Duhul a coborât asupra Lui ca un porumbel, şi este acelaşi cuvânt „ca”, folosit şi aici. Nu este un porumbel în adevăratul sens al cuvântului, ci „ca” un porumbel. Porumbelul trebuie văzut ca vizitator divin pe pământ – acesta este Duhul Sfânt. Şi aici noi nu trebuie să rămânem la suprafaţa acestor picături de sânge – ele erau ca sângele –, şi noi trebuie să ţinem seama de însemnătatea lor îngrozitoare. Ele vorbesc despre blestemul, care a fost purtat

prin osteneala mare a sufletului Său şi totuşi prezentat aici numai ca o umbră. Sângele însuşi, care aduce împăcarea, va trebui să curgă mai târziu. Aici este numai umbra, şi de aceea aici se spune „ca”. Este numai umbra muncii sufletului Său, şi cu toate acestea ea se exprimă aşa pe fruntea Lui suferindă. Dacă umbra putea avea un astfel de efect, ce era atunci realitatea? La ce ar trebui noi să ne aşteptăm după aceasta, despre care vorbeşte al treilea loc, în care se întâlneşte cuvântul „sudoare”? De nimic altceva decât de rezultatul, că acest blestem a fost purtat; şi aşa este şi în Ezechiel 44.18„ (44:18) Să aibă podoabe de in pe capetele lor şi să aibă pantaloni de in pe coapsele lor; să nu se încingă cu ceva care să-i facă să transpire.“. Preoţii nu aveau voie să se încingă cu ceva care să-i facă să transpire. Este ziua Împărăţiei de o mie de ani, şi Ierusalimul este deja o creaţie nouă (Isaia 65.17 „(65:17) ? „Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi şi un pământ nou; şi cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă.“). Astfel, robii lui Dumnezeu, care exprimă caracterul slujbei Sale, niciodată nu au voie să poarte ceva care aminteşte de blestemul, care a fost îndepărtat într-un mod aşa de desăvârşit. Moartea şi blestemul au fost îndepărtate pentru totdeauna, şi nici măcar un strop de sudoare nu are voie să fie pe fruntea aceluia care Îi slujeşte. Aceasta ar nimici mărturia eficacităţii ispăşirii, pe care trebuie s-o dea chiar şi trupurile celor mântuiţi.

Paradox: dormiţi de acum, ridicaţi-vă!

Însă scena sfântă se apropie de sfârşit cu acel paradox, în care nu este nici o contradicţie. Când El Se adresează pentru ultima dată ucenicilor Săi, El spune: „Dormiţi de acum şi odihniţi-vă; iată, s-a apropiat ceasul, şi Fiul Omului este dat în mâinile păcătoşilor. Ridicaţi-vă să mergem! Iată, s-a apropiat cel care Mă vinde." – „Dormiţi de acum ... ridicaţi-vă." Cum le poţi face pe amândouă în acelaşi timp? Haideţi să medităm cel puţin un moment scurt la această ciudăţenie. Dormiţi de acum, căci singura posibilitate de a veghea împreună cu Mine a trecut pentru totdeauna. De aceea dormiţi mai departe. Ce cuvânt trist pentru ei toţi. Însă El arăta, că El cunoaşte fiinţa noastră şi Îşi aminteşte că suntem ţărână. Căci El cunoştea voinţa duhului şi slăbiciunea cărnii (Matei 26.41 „(26:41) Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu intraţi în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere".). Era noapte, şi această noapte favoriza somnul. Exerciţiile, prin care ei au trecut în timpul zilei, trebuie să fi fost adânci. Aceasta a favorizat şi somnul lor. Pe lângă aceasta ei erau plini de întristare, şi chiar şi aceasta favorizează refugiul în somn. Şi cu toate acestea acea ocazie unică trecuse, şi astfel ei puteau acum să doarmă liniştiţi mai departe. Petru trebuia folosit ca nimeni altul în ziua de Rusalii, însă niciodată El nu va mai

veghea cu Hristos în Ghetsimani. Iacov va pecetlui mărturia lui cu sângele lui, dar niciodată nu va mai veghea în ceasul acela. Ioan va suferi pe insula Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi a mărturiei lui Isus, dar niciodată nu va mai veghea în Ghetsimani, căci ocazia aceasta a trecut; lăsaţi-i astfel să doarmă mai departe.

Este încă noapte, şi încă ne mai apasă puterile întunericului, pe noi, urmaşii Lui sărmani şi slabi – aceleaşi puteri, care au apăsat asupra Domnului nostru în Ghetsimani. Din cauza acesta sunt încă aceleaşi ocazii repede trecătoare, pe care le oferă viaţa aceasta scurtă, că noi avem parte de părtăşia suferinţelor Lui în lepădarea din partea unei lumi religioase, dar în realitate necreştină. Cât de valoroasă este totuşi această viaţă, din cauza ocaziilor pe care ea ni le dă, ca pe o scenă a păcatului şi întristării să mărturisim despre mijlocul de mântuire al lui Dumnezeu. Pentru ambele El are numai *un singur* mijloc de mântuire, *o* Persoană – şi anume Persoana Domnului nostru Isus Hristos. Ce ar da aceia, care acum sunt duhuri dezbrăcate, să aibă un astfel de ceas, o astfel de ocazie, aşa cum ni se oferă nouă astăzi, dar care probabil mâine nu va mai fi! Căci probabil este chiar astăzi, ca noi să auzim acest cuvânt: „dormi mai departe”, şi noi urmăm „majoritatea mare”, şi o

ocazie de această natură a trecut pentru totdeauna.

Însă sunt două posibilităţi, prin care acest timp al vegherii şi mărturiei este dus la sfârşit, şi aceste căi diferite sunt prezentate probabil (nu doresc să dogmatizez în privinţa aceasta) în cuvintele paradox ale Domnului „dormiţi de acum” şi „ridicaţi-vă”. La cât de mulţi au fost adresate cuvintele „dormiţi de acum”, începând din momentul în care primul martor iubit a fost distrus sub pietrele ucigaşilor. Dar cu siguranţă există o alternativă la aceasta: „noi nu vom adormi toţi”, şi va veni un ceas în care strigătul Domnului va trezi pe toţi aceia care au adormit în El, şi atunci va răsuna celălalt cuvânt: „ridicaţi-vă” sau „suiţi-vă”, căci noi vom fi luaţi, ca să-L întâmpinăm în văzduh, ca să fim pentru totdeauna la El. Şi atunci nu va mai fi nici o despărţire între aceia care Îl iubesc. Nici un somn nu va diminua atunci slujba lor.

Însă acum trebuie să ne despărţim de această scenă sfântă, care – prin faptul că ea ne-a adus umbra înaintea ochilor noştri şi la urechile noastre – ne-a relatat ceva despre realitatea îngrozitoare, care depăşeşte orice descriere. Putem spune cu siguranţă, că din cauza infinităţii ei, care este mai presus de toate puterile noastre, ne-a rămas ascunsă prin întunericul de la

miezul zilei. Să ne dăruiască Dumnezeu în harul Său, ca noi niciodată să nu uităm Ghetsimani, până când vom vedea faţa Lui, pe care erau picăturile mari ca de sânge. Acest studiu ar trebui să ne conducă la o umblare mai sfântă, mai strânsă cu Dumnezeu, până vom fi la El.

Însă cu siguranţă atunci noi niciodată nu vom uita Ghetsimani, căci veşnicia nu va relata numai despre dragostea Fiului, care a luat paharul amar, ci şi despre dragostea lui Dumnezeu Tatăl, care din pricina noastră nu a cruţat pe Fiul Său, ci a pus acel pahar în mâna Lui ascultătoare şi totuşi îngrozită şi care a băut acest pahar. Probabil acolo vom cânta cântarea cunoscută – însă cu inimi mult mai mişcate, decât au fost aici, şi niciodată fără simţăminte adânci:

Measured by that cross, that darkness	*Măsurat după acea cruce, acel întuneric,*
o how deep God's love must be:	*O, cât de adâncă trebuie să fie dragostea lui Dumnezeu!*
Deep as were Christ's depths of anguish	*Cât de adânci sunt suferinţele lui Hristos,*
Is the Father's love to me.	*Aşa de adâncă este dragostea Tatălui pentru*

Tradus de la: Gethsemane

Traducere: Ion Simionescu